

Del 1 af 6

Fredag den 11. juli 2008

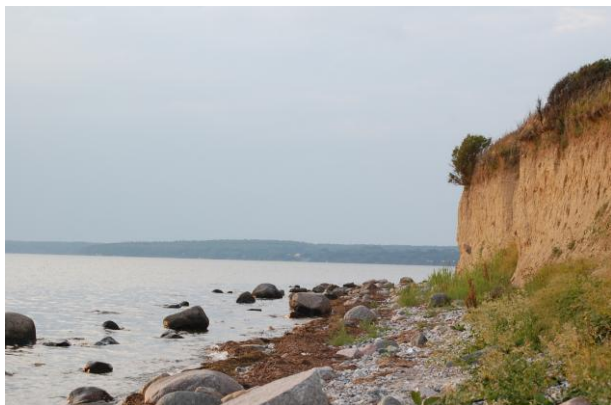
Skibet skal sejle i ... morgen!

Efter en ualmindelig lang dag på arbejde, blev kl. endelig kør-hjem tid – dvs. jeg skulle ned og hente pigerne, der havde været på ferie i 3 dage hos Mormor. Vi havde nydt freden og at vi kunne pakke i god ro og orden, men nu savnede jeg dem og jeg glædede mig rigtig meget til at komme af sted.

Vi havde ikke nogen planlagt rute på forhånd. Vores første camperferie sidste år, havde været en stor succes, da mottoet var "kør efter solen". Denne gang havde vi kun talt om at køre til Berlin først og vise ungerne resterne af muren og øse af vores udtømmelige viden om kulturelle og verdenspolitiske emner...

Hvis man har en plan om at sejle med færgen for at komme på ferie i én af de uger, hvor allerflest har samme plan, kan det varmt anbefales, at man reserverer plads ombord i nogen tid i forvejen. Det kan oplyses fra yderst pålidelig kilde, at hvis man ringer samme dag, som man gerne vil af sted, er der ikke plads! Lettere slukørede måtte vi konstatere, at for meget vi-kører-bare-ud-i-det-blå-uden-planlægnings-gokkeri kan gøre livet mere besværligt end nødvendigt. Og i øvrigt: I stedet for at købe en flexbillet, hvor man er garanteret plads på en hvilken-som-helst afgang dagen efter, sad vi bare og mukkede! DOH...

Efter lidt snak (læs: diskussion, hvor man er fælt irriteret på sig selv og lader det gå ud over den anden) blev vi enige om at køre alligevel, men at overnatte ved Rødby, så vi kunne stå tidligt op og være nogenlunde sikre på at komme med over i løbet af formiddagen. Vi smed det sidste i bilen og kørte, mens vi sad og snakkede om, at det da også var for dårligt, at der ikke sejlede flere færger fra Gedser, når man nu kunne flyve til månen og alting...

Vi nåede til Farøbroen omkring kl. 18.00, hvor vi kørte ind for at spise aftensmad. Vi kunne se, at en masse andre campere og campingvogne havde taget opstilling langs med kysten. Det kunne vi jo også gøre og så køre den sidste time næste morgen. Alle var enige og efter at have smadret vores kiler, til stor morskab for de omkringsiddende, og en gåtur langs stranden, inden regnvejret startede, gik vi forholdsvis tidligt i seng.

Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, om den lidt fjogede start på vores ferie skulle være rettesnor for resten af turen...

Men smukt var det ved Farø i solnedgangen. Vi sendte en tanke til søens folk, da vi gik retur.

Lørdag den 12. juli 2008

Fuld valuta for vignetten!

Jeg vågnede som altid alt for tidligt og lå og gloede ud i luften i en times tid, før der kom lidt liv i de andre, men vi kom alligevel af sted og nåede til Rødby kl. 8.30. Da vi, som før nævnt, ikke havde reserveret plads, var vi forberedte på - men ikke glade for - at vi nok kunne komme til at bruge noget tid på færgelejet, men denne gang var heldet (eller manden i billetlugen?) med os. Vi kom med færgen 8.45 og ramte Puttgarten tre kvarter senere. Vi havde lovet ungerne, at vi skulle en tur forbi "slikbåden", nok bedre kendt som Border Shoppen. Vi fik provianteret (...) og kørte videre, mens vi talte om, at det var en lang tur til Berlin og at vi først ville være der henad eftermiddagen og at det sikkert også var lortevejr dér og at vi nok bare skulle finde en plads i Middtyskland. Vi ga' den gas og satte kursen sydpå.

Men det hjalp gevaldigt, da vores kø opløstes og der til gengæld opstod en vildt lang kø på den modsatte side... 22 km. sagde de i tysk trafikradio! Der er altså intet som andres ulykke...

Vi kørte og kørte for at nå så langt som muligt. Det blev ikke til mange pauser, hvilket både

var synd for og kunne mærkes på pigerne, men som altid tog de det i stiv arm og var bare glade, når vi stoppede for en pause. Da vi nåede ned omkring Hamburg var der igen "stau". Vi kiggede på hinanden og blev enige om at dreje fra ved først givne lejlighed. Om det var en god ide eller ej, véd vi ikke - men vi holdt ikke i kø - og vi kom tilbage på motorvejen, da køen var væk, så noget fik vi da ud af det.

Videre ned ad A7, hvor jeg fandt en campingplads ved en sø, som vi dog aldrig nåede at ringe til. Vi kørte ind på en tankstation lidt væk fra motorvejen, før vi nåede Hannover for at få lidt at spise. Restauranten - eller bistroen - så hyggelig nok ud. Der sad et par ældre damer og spillede Yatzy og der så ved første øjekast pænt og rent ud. Da vi satte os og fik bestilt, fik vi øje på, at den ene dame havde en fluesmækker i hånden, som hun klaskede nogle af de tusindvis af fluer, der sværmede i lokalet. Pis...! Lidt efter kunne vi høre, at den schnitzel, som Jesper havde bestilt, fik tæsk så det buldrede i hele bistroen og damernes terninger hoppede på bordet. Ungerne ville ha' hot-wings med pommes frites og jeg havde sat næsen op efter en Gordon bleu. Sidstnævnte var mere Gordon end bleu og smagte af gammel sål - eller sådan som jeg tror, at gammel sål smager. Alt sammen med pommes frites, hertil ketchup og mayonnaise uden salat. Vi delte, så alle fik lidt, de kunne li' og alle blev nogenlunde mætte - men til gengæld oppustede som zeppelinere, hvilket fik tankerne hen på, at der godt kan arbejdes med udluftningen i camperen.

Jesper kørte hele vejen. Jeg burde nok have taget min tørn ved rattet, men jeg var ikke lige køreklar. Jeg havde ikke sovet alt for meget og havde været vågen mange gange.

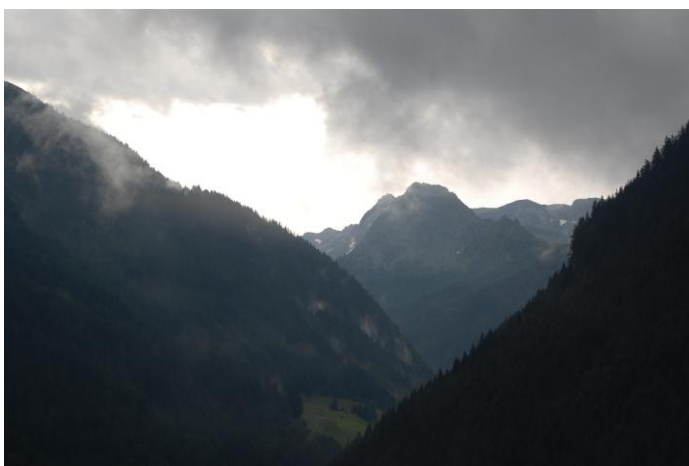
På et tidspunkt mellem Hannover og Göttingen kunne jeg sågar ses nikkende og let savlende på forsædet... Godt, at det er mig, der fotograferer!

Vi drejede skarpt til højre, da motorvej A7 sluttede. Det skulle vi nok have gjort, før A7 sluttede. – Men vi fik så årets oplevelse af bjergkørsel udenfor kategori i stedet. Det pisede ned og hårnålesvingene var endeløse. Jeg sad og glædede mig lidt over mørket, da sveden i håndfladerne ellers nok kunne have fået ruderne til at dugge, hvis det var lyst og jeg kunne se, hvor højt vi i virkeligheden var.

Nogle af de indfødte kørte som om, at Politiet var efter dem og det gjorde jo ikke spændingen mindre.

Endelig kom vi tilbage på motorvejen! Vi havde købt den obligatoriske motorvejsvignette ved grænsen til Østrig og som Jesper sagde: Vi har da fået fuld valuta for vignetten denne gang!

Søndag den 13. juli 2008

Man kunne ikke regne med, at vi havde regnet ud, hvor det ikke regnede!

Lidt efter grænsen kl. ca. 2, kørte vi ind på en rasteplads for at få et par timers søvn. Pigerne faldt i søvn omkring kl. 22 og jeg havde sovet en enkelt time, men jeg synes, at Jespers idé om, at han også lige fik nogle timer på øjet var fremragende. Vi fandt en plads, hvor der holdt en masse andre campere og lastbiler i forvejen og faldt nærmest i søvn med det samme.

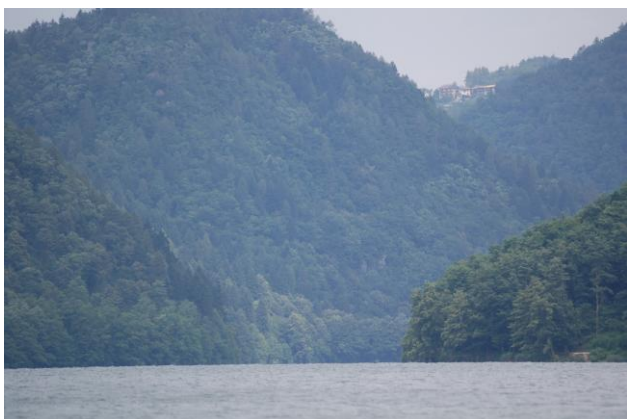
Jeg vågnede ved, at jeg drømte, at nogen var ved at stjæle diesel fra vores tank. Da jeg kom til mig selv (der var ikke andre at komme til, da kun jeg var vågen...), kiggede jeg ud. Der stod en lastbilchauffør og rodede med sit dæk. Puha... men nu, da jeg alligevel var vågen og det var blevet lyst igen, kunne jeg jo lige så godt komme til at skubbe lidt til Jesper, så vi kunne komme det sidste stykke til Lago de Levico.

Vi nåede frem ved 10-tiden og genkendelsens glæde oversteg antallet af ledige pladser med 100%. Øv, da. Vores gokke-plan havde igen slået fejl og pigerne var meget skuffede, men tog det som sædvanligt pænt. Jesper blev i skidt humør. Han mente, at jeg ikke havde været insisterende nok ved skranken, så nu måtte jeg køre og finde en anden plads. Jeg kørte hele 300 m. rundt om hjørnet og her så de mere velvilligt på vores behov. Vi fik tildelt en plads i den fjerneste ende, hvor vi først strøg alle de nederste grene af træerne på vores vej derhen, og dernæst fik en utilfreds nabo, da han måtte fjerne både badmintonnet og bil fra den ledige plads. Hævnen kom senere, da hans telt druknede i en tordenskylle...!

Vi fik pakket ud og jeg havde glædet mig til at skulle ha' en dukkert i Levicosøen, men det var småkoldt og blæsende, så vi måtte nøjes med at gå en tur ned på ønske-campingpladsen og kigge misundeligt på dem, der havde reserveret i forvejen. Vi dyppede kun tæerne og gik tilbage til swimmingpoolen på vores egen plads, hvor pigerne fik en velfortjent og tiltrængt dukkert.

Lige bag os fik vi til gengæld nogle meget glade naboer. De var fra Danmark og skide trætte af alle de hollændere, der okkuperer Norditalien hver sommer. Man må dog blot konstatere, at de er flere end os – også i sommerferien. Jesper foreslog, at vi tog til Holland og holdt ferie næste år, for der kunne da ikke være nogen hollændere tilbage?!

Vores held ville ingen ende tage, da det viste sig, at vores glade, danske naboer rådede over både en kongepuddel og en terrier. Yippie! Ungerne kastede sig frådende over de stakkels hunde og jeg måtte skynde mig at instruere naboen i, at når de synes, det var for meget, var det tilladt at sende pigerne retur. Men inden dagen var omme, havde de både været med naboen ude at gå og løbe tur med dyrene. Didum didum. Jesper og jeg fik os en snak om at have tillid til fremmede mennesker, som man end ikke kan huske navnet på og vi var enige om, at det kan være svært, men at man heller ikke kan holde tøserne væk fra alt og alle.

Da vi kom tilbage efter at have gået en lille tur i området, gik vi en tur i camping-minimarked. Efter at have fundet en pakke parmaskinke, der var så muggen at sidste salgsdato må have været overskredet med flere år (ekspedienten troede først, at jeg ville købe pakken!?), fik vi lidt frokost ud af det, vi havde medbragt hjemmefra, som vi indtog i vores nyindkøbte Outwell De Luxe Relaxing chairs. Noget af det eneste fornuftige campingudstyr, vi har købt. Relaxing er de i hvert fald, for Jesper faldt i søvn, mens pigerne og jeg tog endnu en tur i poolen.

Det trak op til en regnbyge, så vi fedtede tilbage til vores hule og fik sat tingene, der ikke skulle blive våde, ind under markisen.

Det var for størstedelens vedkommende spild af tid. Den "byge", der kom, viste sig at være en tordenskylle, når de er værst, og den satte hele pladsen under vand i løbet af 15 min. Det var her, naboens telt måtte give fortabt. De tømte den ene opvaskebalje vand ud efter den anden, mens vi sad i camperen i tørvejr og smilede lidt overbærende.

Efter nogle sms'er frem og tilbage mellem Mor, Margit og Berit, besluttede vi at køre længere sydpå til Gardasøen og se, om ikke solen og varmen var der. Vi fik adressen til Lazise, hvor Berit og Hans har været nogle år og nu skulle vi blot finde ud af, hvornår der var afgang. Jeg nægter at holde sommerferie i regnvejr, med mindre det er i Skotland!

Pladsen på Camping Due Laghi var i øvrigt indrettet med så mange træer, at når solen endelig skinnede, så var det kun det øverste af bladenes træer, der fik glæde af det. Vi havde ikke så meget som en mikroskopisk chance for at få solen til at skinne på vores plet – heller ikke selvom vi forsøgte at barbere træerne grundigt med alkoven, da vi parkerede!

Aftensmaden bød på lokale og flade pizzaer, der ikke smagte af noget – desværre slet ikke af pizza. Til gengæld véd sådan nogle campingrestauranter nok, hvad dårlig og/eller ingen smag skal koste – og det er ikke gratis!

Jeg var helt smadret, da klokken blev halv ni. Pigerne og Jesper gik ud og spillede badminton, men jeg måtte kapitulere og indrømme, at hvis jeg havde fået en masse energi fra solen, havde aktivitetsniveauet nok været et andet – men jeg redte seng, hvor jeg lå og følte mig fed, gammel

og sønderbombet – men jeg kom i tanke om, at jeg jo heller ikke havde sovet 2 timer til middag... ☺

Slut på den første dag i Italien, der ikke helt gik, som forventet – men det er både charmen og risikoen, når vi vælger at tage af sted på dén måde. Hvor stor er sandsynligheden mon for, at det går godt?

Jeg sendte en tanke tilbage til vores start og som sædvanlig skulle jeg lige overbevise mig selv om, at sådan noget mumbo-jumbo ikke nytter noget...

